Українські Виборці!

Голосуйте, що б вибрати на ново

E. J. MURPHY

K. C.

Консервативного кандидата на округ

ST. PATRICK

Відомий з минулого доброго відношення до горожан чужого походження, особливо українців у своїм окрузі.

Українські Виборці!

Значіть свої бальоти на

T. H. BELL

Оборонець робітничих справ! Його минулий рекорд у парляменті заслугує на новий вибір!

УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ

Дорога в Онтаріо

УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР

Ч. 1 5. 6 7 ЛИПЕНЬ - СЕРПЕНЬ Vol. 1 No 6 - 7. 1934

ЗМІСТ ЖУРНАЛУ:

1. Остров Бога-Сонця
2. Анекдоти про "Архимандрита" Макарія
3. Торонтовські Вінетки
4. Літерат і Хам
5. Дивлюся у Вікно
6. Цікава Всячина
Додатки

"УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР"
ЛІТЕРАТУРНО ОСВІТНІЙ ЖУРНАЛ
Видає і редаґує -- Михайло Петрівський
Передплата на рік $1.00; півріч--60 ц.
Адрес видавництва:
UKRAINIAN BAZAAR
450 Queen St. W.
TORONTO ONT

"UKRAINIAN BAZAAR"
UKRAINIAN SHORT STORY MAGAZINE
Publisher and Editor, Michael Petrowsky
Published monthly in Toronto.
Address:
"UKRAINIAN BAZAAR"
450 Queen St. W.
TORONTO ONT.

UKRAINIAN CULTURAL AND EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG, MANITOBA
LIBRARY AND MUSEUM
CANADA

ОСТРОВ БОГА СОНЦЯ

(Тема з англійського, за Грифином)

На схід від аранських островів, колись,
Серед Атлянтику, острів появивсь;
Стрункі рівні пальми видно там було,
Тому всі твердили: "Там райське село."

"Там земля спокою... там любви острів,
То виспа Надії! - люд загомонів.
Це є острів Сонця, де смерті нема;
Острів миру, втіхи й всякого добра.
Над тою землею бог-Сонце царить!
Хто б туди дістався - вічно буде жить!
Там воля безмежна - там рай на землі,
І горя нема там, в тім райськім селі."

Наслухавсь тих вістей рибалка один,
І одної днини, в драхлявий човен
Наскладав він трохи ріжного добра,
Й пустивсь до острова "де немає зла".

Порішив він плисти все прямо на схід
І чимскорше дістатись в той чарівний світ,
У світ бога-Сонця, у світ див дивних,
Де журби не буде, ані днів сумних.

Свою рідню й друзів на Арі лишив
І д' острова Сонця човником поплив,
З надією в серці: поки сонце зійде,
Він вже пів дороги до раю буде.

Як зійшло вже сонце, райський той остров
Ген на небокраю показався знов.
"Чи справді острів це? Може імла, дим?
Одначе стоїть там, де був і перед тим!"

Пливе наш рибалка...сонічко жарить...
У хмарах на сході щось злющо гарчить!..
А остров Надії - отой земний рай,
Ген-ген там на морю блещить, мов кришталь.

"Рибалко, вернися!"..."Геть, думи лихі!
Не верну я більше до рідної землі..."
"Мрійнику наївний! За якийсь там 'рай'
Проміняв ти рідню і свій рідний край?

А може б вернутись? - шепче щось в душі -
На Арі теж гарно...там товариші
І всі твої рідні в спокою живуть!
"Ні, таки не вернусь - сміятись будуть!"

Пливе наш рибалка - вже й вечір зблизивсь,
Жадучо, крадьцем він к' Арі полививсь:
Стоїть його Ара у морській воді,
Мов дуб серед бурі на скалі твердій!

Заходяче сонце пілує її
І відзеркляє її красу в воді...
Той вид так за серце рибалку рванув,
Що раптом човном він д' Арі повернув.

Став вихор лухчатя - рибалка злякавсь:
"До Ари, о Боже, щоб я знов діставсь!"
Однак люте море і буря страшна
Й сліду не лишила із його човна.

Нещасний рибалка в морю потонув,
Серед хвиль бурливих на віки заснув;
До острова-раю таки не доплив,
А за легковірність життям заплатив.

Оттак всім лучаєсь, хто в непевній грі
Ставить все на ставку, в надії дурній,
Що раптом здобуде багацтво й рай,
Скоком одним забриве в якийсь чуд-край.

Хто з вас теж думає, що десь в чужині
Ждуть на вас печені калачі смачні,
Прошу вас, друзі, будучність свою
Не будуйте собі на мілкім піску.

Не міняйте дійсність за блага млачні,
За якісь уявні калачі смачні;
Наш герой, рибалка, теж так був зробив
Тай за очайдушність життям заплатив.

П.В.Чайківський

Ст. Боніфес Саньторія,
Ст. Вайтал, Манітоба. Березень, 1934.

АНЕКДОТИ про МАКАРІЯ

"АРХИПАТРІЯРХА И АРХИПАПИ ЦІЛОЇ ВСЕЛЕННОЇ"

Немає, відай, в цілій Канаді цікавішого типу над нашого славного архимандрита Макарія, котрий також титулує себе "архипатріярхом і архипапою усьої вселенної, архиректором вселюдного вкраїнського університету, архиборонцем православної віри та архигетьманом соборної України". Словом, чим би він не був - рішуче мусить бути "архи" цього чи того. Чимнебудь він не вдоволяється, а все хоче бути, як Англієць каже: "Ді вгол сьов - цілою "шопкою"!" Якби воно не було, Макарія сміло можно означити архитипом, якому подібному не найдеш, не лише в Канаді, але в цілій вселенній, яку він так залюбки любить заступати. Будучи таким типом, природно, отже що кругом його особи витворилося тисячі цікавих оповідань і анекдот, які годиться записувати для потіхи грядущих поколінь. Цих кілька анекдот, які вдалося нам назбірати, містимо не тому, щоб покпити собі з шановного Архи-Цього-Й-Того, Макарія, але тому що годиться писати про ґеніяльні типи людей, хочби й карикатурних. Позатим нам відомо, що Макарій рекляму любить і прийде подякувати навіть редакторові виннипеґського "Точила", коли що про него напише.

Найкраще всім відомий є Макарій у Виннипеґу, де постійно перебуває та де находиться його "Вселенський Собор" і архипатріярша "палата" та тридцять-тисячне стадо вірного "вселянства", складаючесь, як він каже, з "православних буковинців і ґаліціян". Тут карикатурна фігура архимандрита відома є навіть дитині - Українцеви й чужинцеви. Ви його стрінете куди хочете! Патріярх є вельми думним на свій достойний стан і послідовно пошкандибає, з епітрахелем на грудях і двома торбами через плечі, наповнені сміттям, і на головну вулицю, Мейн, де поступить до одного великопанського готелю, то на Портедзь до торговлі Ітона чи Годзон Бей. З готелю і других панських місць, на жаль, вельми швидко й чемно випрошують на двір його ексцеленцію, бо з торб заносить такою 'парфумою', якої панські носи ніяк стерпіти не можуть...Цілий він такою парфумою пахне! Поза Виннипеґ немає, сливе, одного старого вкраїнського Канадійця, щоб не бачив і нечув про архимандрита Макарія, колишнього монаха, котрий разом із "епископом" Серафимом заснували незалежну церкву, з осідком у Виннипеґу, якої ефемеральний рух обхопив західні провінції тай лишився до сьогодні відомим ув історії нашої іміґрації як "Серафимщина".

Раз побачивши Макарія не трудно собі запамятати на ціле життя - оригінальний бо тип. Невисокого росту, присадкуватий і трохи згорблений, Макарій на свій старий вік чваниться досить здоровим і черствим лицем, неначе у візника. То лице з-часта є запущене щіткою бороди. Під широким, зачепиреним носом гороїжаться грубі, брунатні вуси - такої ж краски є і його лисіюча чуприна та стирчачі брови, з-під яких шукають правди в тім бохім світі сіраві вічі. Ті вічі є нездогадні: і хитрі, і побожні, і глупі. Так кинувши оком на вселенську постать цього вкраїнського дивака, чомусь відразу приходить на уяву славний Абу Касим, з байки Івана Франка. Макарій бо є

знаменитим прототипом Абу Касима, хоч би своїм зверхнім виглядом - на ній стільки одежи, що вистарчило б хидови закласти торговлю зі старим одінням. Не знати скільки на ньому 'чистих' сорочок, скільки камізельок, сведерів, на-горток, шаликів, нагавиць і шкарпеток, бо те все є закрите широким і довжезним пальтом - сверковтом - якого вік і ко-льор уже давно свою природню вартість стратили. Стой плащ, що собою нагадує шмат опаленого й витолоченого муравника, обгортає майже до його Абу Касимівських ходаків чи капців та сягає майже до його Абу Касимівських ходаків чи капців та а для забезпеки є тісно опасаний кріпким шнуром. На грудях звисає старий великий хрест на ланцюху й обліплий, замаро-рований і поторочений жовтий епітрахель, що лишився йому ще з ери Серафимщини. На голові велика фармерська шапка а-бо чорний старий капелюх. Коли до комплету візьме з собою палицю або кропило й кадильницю, то мусиш сміятися, хоч не бажаєш.

Спосіб життя Макарія є такий дивацький, яким є він сам. Бважають його люде за дурного, але не є він таким дур-ним як виглядає, або кому здається, мимо того, що вийде на Мейн вулицю і покропить свяченою водою першого ліпшого по-ліцая, або краде, зайде до міського ратуша й пробує нейора-міста на головного отамана Галіції викропити. Коли не збі-рає у свої торби усяке дрантя до заднім вуличкам, Макарій сповидує по всім усюдам і збірає "фонди" на ріжні "народні і церковні" цілі. Чому ж би ні? Всі колектують гроші на ріж-ні фонди! Сказано ж, що не такий дурний як виглядає...І ге-ніяльний він у збиранні фондів - усіх наших національних і інтернаціональних доляро-хапів може ще неодної штучки в тім фаху навчити!

Автор цих слів свого часу мав нагоду наочно переконатися про совершенність Макарія у збиранні фондів, коли госпо-тив в одній українській реставрації на Селкирк вулиці:

Рипнули нагло двері...дмухнуло морозним вітром з-над-вору...і - мов той Вічний Жид - ужитворилася при дверях тінь архимандрита, у всій своїй комічній повазі.

"Слава Ісусу Христу!" урочисто привітав усіх Макарій і одночасно поблагословив хрестом, махнувши ним своїм спо-собом на всі боки.

Із входом Макарія гамір у реставрації нагло втих. Усіх очі повернулись до дверей і здержались на комічній фігурі, очікуючи чогось смішного.

"Гелло, отче Макарій!..Патріярх прийшов!...Ходіть блище! Заколядуйте нам!...Висвятіть мене в попи," і такі подібні виклики рознеслися зі всіх сторін.

Але Макарій і без запрошення почав колядувати (було це около Різдва) своїм захриплим голосом "Нова радість стала". А коли дотяг колядку до стрічки, з якою баси починають пов-торювати за тенорами, Макарій і собі давай наслідувати цеї неможливої одним голосом штуки.

Сміх і оплески...Байдужний на кпини, архимандрит почав ходити від стола до стола й благословити кожнього з окрема: своїм хрестом дуцнув в одно й друге рамено, а декого й в голову, замуркотів якесь славословя під носом, а відтак наставляв широку лапу по "фонд". Коли не забувся наставляв і хрест до уст цілувати.

В доброму настрою деякі обдаряли Макарія сріблом, а не давало причину на додаткове благословя і дуцкання хрес-том.

"Гей, отче Макарій! Тут є хлоп, що хоче висвятитись на біскупа," прикнув хартор один "Буйно" з нута.

Макарій зараз подався у той бік і,виглядало, був гото-вий, хочби й сейчас.

"Треба тобі на попа скорше висвятитись!..За пятку тебе висвячу, а потім і на спископа, коли дам скільки мені на-лежиться і ще докинеш пятку на катедру," пояснив річево архи-мандрит.

"То забагато - тепер депресія!" Буйко торгувався, під-моргуючи до свого сусіда.

"А для мене депресії нема? Іди до чорта - хай тебе вис-вятить!" Макарій лихо відрізав, коли замітив, що Буйко з него цапа робить.

"А я вам, Макарій, дам сотку, коли на архиспископа мене висвятите," загнув другий дядько при сусіднім столі.

"А що б я тоді робив? - Іди, Іване, гуси пасти!" Мака-рій йому відпалив.

З іншого стола хтось гукнув:

"Гей, отче Макарій! Тут є хлоп, що хоче попом стати, але він большевик."

Макарій обернувся і відповів:

"Мусиш вперід вихреститися у православного...За доляра це зроблю. А коли не хочеш - викроплю на колісара. Маю лист від самого Леніна, другий від Сталіна, а третій від Коліс-ника, які дають мені право це робити. Зараз тобі покажу, ко-ли не віриш," докинув він і дійсно почав нишпорити по лаві-ринті своїої одежі.

"Не турбуйтеся, бо в такі глупства не вірю," здержав його чоловік, котрий справді комуністом був.

Макарій строго перевірив лице большевика, щось забур-мотів під носом, як здавалося - заклав, а відтак витяг з-під пахи Робітничі Вісти й тицнув йому під ніс.

"Купи собі робітничу газету - дай заробити безробіт-ному чоловікови," Макарій звернувся до большевика, вже ін-шим тоном.

"Пашол від мене - я не число перечитав ще минулого року!" відгримнув большевик.

"Ну, то хоч дай жертву на робітничий фонд," Макарій не уступав.

"Ідіть до біса!"

Відхрестившись від большевика, Макарій приступив до нашого стола. По черзі кожнього поблагословив хрестом по рамені і приступив без церемонії до справи фондів:

"Збіраю жертви на вреленьку катедру в Єрусалимі... також на вкраїнський університет у Львові, а коли ні, то дайте мені на чоботи...Дивіть, які подерті!...Ще нині не вечеряв..." докинув він тишком, коли побачив що ніхто не сягає рукою до кишені,за грошем на катедру або універ-ситет. Добре й на чоботи дістати!

"А як за великі жертви приймаєте на катедру чи уні-верситет, отче Макарію?" пишучій ці слова спитався вельми серіозно. Про жертву на чоботи якось не лицювало згадувати.

"Від двох центів до дві тисячі доляріз!" пояснив пок-вапно Макарій. "Даю посвідку з печаткою кожному хто дасть більшу суму," він додав, оглядаючи цікаво кожнього з нас.

На руні, під раменем, держав архимандрит звій нових і старих часописів - національних і комуністичних. Між ними було кілька стінних календарів і малюнки святих, які так намагалися висунутися з середини безбожницьких газет. Так як святими на малюнках і нам стало дивно з такої аномальної ситуації, отже в тім змислі один із нас поспитав архимандрита о пояснення:

"Як це воно, що ви розповсюднюєте комуністичні газети й малюнки святих?

"Та, бачите, в Бога є всілякі люди: є ангели, є і чорти," хитро відповів Макарій і вищірив свої поковані зуби.

"От, дипломат! Такого до Парижа нам треба було післати, а він був би усіх політиків і дипломатів у цапів позаклинав," завважив один із наших приятелів.

А люди кажуть, що він дурний!

Назначивши себе найвищим церковним достойником - архипатріярхом і архипапою - Макарій капіталізує свій гідний чин і масово висвячує кого попаде, хто лише захоче того на карт і заплатить, на монахів, протосреїв, попів, деканів, канонікіїв, єпископів і кого-хочете. На архиєпископа не висвятить, бо саме слово "архи" приналежить до його особистих титулів. Заздрісний на свій авторітет! Кромі цього він згодиться вас назначити й вкропити на посадника міста, на губернатора провінції, на амбасадора від усіх Буковинців і Галіціян до Варшави чи до Москви, на головного отамана, комісара - на яке небудь Велике Цабе! Кожний уряд, становисько, чи священичий чин має свою ціну, хотяй Макарій - цей Архивелике Цабе - як добрий бизнесмен, пристосовує до всього жидівський метод торгування і спустить ціну відповідно до вашої кишені.

Багато сміху й потіхи мають наші люде з Макарія, коли той береться висвячувати кого в попа. Іноді перші слова при стрічі з ним бувають: "Отче Макарію, висвятіть мене на попа!"

"Орайт, дай пятку - висвячу," Макарій відповідає, готовий до діла.

Іноді зайде до чийого дому - а до хат часто заходить - і застане гурт дядьків при пиві і картах. - Не возьме десять хвилин, як він на місці повисвячує усіх на попів і діяконів, коли тії у підохоченому стані посидають йому по доларові. Епітрахель на ньому вічно висить, а свячену воду, кропило й кадильницю бувало таскає в торбі. Або пяний дядько дбає чи Макарій обкурить його кадилом і свяченою водою покропить? Все о що їм ходить, то "мати лацо фонів з Макарія.

НЕДІЛЯ для 'архипатріярха' є, природно, найрухливішим днем у тижні. Стративши свою 'вселенську катедру', яку вибудував собі на опущеній площі, в українській дільниці міста, зі старих покручених блях і дошок, яка виглядом своїм скорше нагадувала курник або стайню для двох кіз ніж 'храм', Макарій рано вирушає проповідувати широкому мирові по місті. Звичайно йде перед дві українські католицькі церкві - малу, єпископську, й велику, Василіянську. Напевно туди йде з пів-свідомої звички. Розбивав він разом із Серафимом католицьку церкву через цілий період Серафимщини,

отже й тепер не тягне старого ветерана релігійної війни на фронт продовжувати дон-кіхотські баталії з ненависними йому католиками-єзуїтами. Так отже притаскається архимандрит на широку вулицю перед ці дві церкві. Тут, мов на базарі, звичайно товпиться кілька сот чоловіків, що воліють вистояти богослуження перед церквою на вулиці ніж у церкві - викурити пачку тютюну й перебалакати зі знакомими всі пльотки за минулий тиждень або прислухуватись агітаторам, котрі заходять тут, на "класовий фронт", вести словесні баталії з "класово несвідомим" робітництвом. Із появою Макарія всі балачки й дискусії нагло стихають.

"Макарій - архимандрит Макарій прийшов!" гукають люде зі всіх сторін і сміються уже, бо зараз циркус буде. Навіть агітатори дають відпочинок Карлови Марксови й Леніновi - горнуться до Макарія свідомі думки, що він краще за них розбиватиме "релігійний дурман" зібраних католиків.

Знівідкілля зявиться скринка з мила або й бляшана бочка на відпадки. Дмитро-Макарій найдеться на ній і негайчи часу починає свою проповідь, вимахуючи своїм великим хрестом, мов люта жінка макогоном. Крик Макарія привабить до себе багато прохожих людей, а навіть з обох церков виманить кілька десятків цікавих. А Макарій сипле громами, ах обидві церкви трясуться!..Вилає він усіх католицьких "косьондзів-єзуїтів, що Римові нарід запродали", згадає Кунцевича, Хомишина, Будку, целібат - все що йому на ум набіжить, при кінці накличе людей до повороту до "правдивої-незалежної-православної-козацької- правовірної церкви", якої він, розуміється, є видимою головою, а вичерпавшись з усіх громів, сходить умучений зі свого педосталу при оплесках, вигуках і сміху товпи. І надійшовший поліцай нічо йому не каже, проповіді не перебє - всміхнеться тай піде далі, бо відомий Макарій кожному сторожеві порядку.

По проповіді звичайно слідує "колекта", а люди охочо кидають мідяки, бо "сьов" вартував мідяка.

Повизбірувавши мідяки, Макарій шукає кого б то висвятити в попа, кого звінчати, чиюсь дитину охрестити, або хотяй на обід до когось упроситися.

Є люди, що беруть Макарія до себе на обід. Не жалують того, бо він розвеселить кожну хвилинку свойої гостини, особливше тоді, коли до обіду дадуть пива чи самогону.

ВЕЧЕРОМ у неділю архимандрит мусить удостоїти своєю присутністю кожну більшу оказію в місті: шевченківський концерт, більша вистава, чи віче, які відбуваються у великих салях Інституту Просвіти або в Соборі. Як лицює високому церковному достойникові, Макарій звичайно загощує на такі оказії при половині, або радше, при кінці програму - не випадає енсцеленції топитися в задусі і димі цілий вечір разом із простими Іванами! Любить стати собі при самих дверях, де звичайно стоять збитою масою пізні вчасники. Тим він не журиться, бо місце зараз опорожниться для него - не так зі зглядів на його високопомазанність, як із конечности, бо носи людей не є в силі погодитися з тою парфумою, якою від Макарія заносить - навіть у тій трійливій задусі...тим незбутим елементом по наших салях, при натовпі....

Макарій уважає себе свідомим українцем і залюбки затягне національний гимн на свій лад, разом із хором і людьми. Перший не любить виходити, лише стоїть на своїм посі при дверях і поздоровляє та благословить людей, а іноді й виголошує свіжі концерти.

"Хор добре співав, лише кілька баб погано пищали... Чому та дівка, що сольо співала, так очима виверталась? Щоста вона собі гадає - люди хочуть на її сліпаки дивитись чи співу слухати?... Ех, ех... нема то як наша пісня мила!... Держіться купи, люди, й плекайте свою пісню і музику, так як я плекаю... Я також уміє сольо заспівати, й то зі скрипкою: 'Віють вітри, віють буйні...', пічне він не на жарти співати.

ЗАЛЮБКИ відвідує Макарій своїх мирян - а до них хто у Виннипегу не належить? Заходить несподівано й непрошено. Тому йому упереджувати телефоном господиню, коли в неї і так телефону нема. Не він її честь справляє...

Увійшовши до хати, поблагословить архимандрит своїм звичаєм господиню і хто б там не був. Потім питає за чаєм і хлібом з маслом, а під ним він розуміє усякі додатки - вареники, ковбасу, лешниць... що лише господиня має в баняках. Коли добре наївся, Макарій любить і пожартувати з господинею, якщо в дома чоловіка нема. Романтичну вдачу архимандрит має, а відомо ж, що гарна краля-молодиця і серце старого монаха розжарить. Неодна молодиця пусить і мітлою вигонити старого пареня, що лише чаєм не вдоволяється. Оповідали нам, що з Макарія є дійсний Дон Жуан і, що неодну романтичну пригоду в свойому житті пережив, через що іноді і потерпів. Дотепні люди вічно його сватають і женять з дівчатами й вдовами, так само як він вічно висвячує всіх у попів.

Розказували нам про одне таке сватання Макарія з певною дівчиною фармера під Виннипегом, вельми гумористичного змісту:

Присновидився раз у гості Макарій до одної хати. Тут також гостили дві старших сестрі, що проживали на фармі біля Виннипегу. Господар хати, котрий любив усе строїти фіглі, зараз і представив дівчат архимандритови й давай сватати його з одною сестрою, що більше сприяла жартови, доказуючи старому монахові, що дівчата до міста й загостили, щоби когось посватати. З женським полом Макарій не є таким добрим дипломатом, отже наївно повірив...повірив тим скорше, коли дівчина почала до нього горнутись на шутки. Сватання закінчилося тим, що дівчина запросила Макарія до себе на фарму в гостину.

Макарія два рази просити не потрібно - зараз на другий день пошкандибав на фарму до дівчини. І не знаємо, що там відбулося, що говорилося, бо старий є вельми скритий у справах серця, одначе це сватання закінчилося тим, що дівчина обіцяла вийти за него, лише він купить їй корову.

Сказано - зроблено. Купив Макарій корову, привів перед хату, і -

"На, маєш корову, моя любе курятко!..Коли зробимо весілля?"

"Зробимо, зробимо, лише трошки почди, мій старий голубе...Ще не придивився мені, а вже до престолу тягнеш!... Вперід побачу чи добру корову купив - чи добре молоко дає,"

відповіла дівчина з фарми, зухвало переморгуючись з сестрою. "Загости другим разом - дам масляники напитися," докинула.

Загощує Макарій другий раз, тішучись надіями, що от-от стане хазяїном на повну губу, і то з молодою чепурною дівчиною на фармі. А тимчасом дівчата корову спродали, а на питання архижениха як мається його сороката Басі, дівчина заявила з уданим жалем, що хтось ніччю украв сороката Басі.

Помуркотів собі щось під носом, закляв усіх злодіїв у світі, потішив дівчину, завернув Макарій між фармерів і привів під вечір другу корову. Нема корови - нема весілля, не дівчина ясно зазначила. Але дівчина й ту корову продала, лише Макарій забрався. А коли архимандрит знов прийшов, повторола йому цю байку про крадіж і цеї корови.

Цим разом, однак, Макарій застановився.

"То що за нечиста сила напосілась на мене?" зареагував він. "Піду й віднайду свої корови, абим мав усі фарми ногами зійти!" твердо рішив, узяв дручок і пішов.

Далеко йти не мусів. Переходячи попри загороду сусідної фарми, заричала корова й він пізнав свою сороката Басі і другу корову, що скубли траву в череді інших коров.

"От, де злодій проживає!" скрикнув він лихо, а з тим і радісно.

Не гаючи часу Макарій відчинив ворота, займив свої корови на дорогу тай підганяє в сторону фарми його дівчини. Але тут здогонив його фармер, властитель коров, і загородив дорогу.

"А ти, драбе старий, куди мої корови женеш? Та я тобі кости поломлю - ти злодію старий!" накричав на Макарія лютий фармер і замірився жерткою його по спині перехрестити.

Але й Макарій заіндичився до фармера, хотяй і в страху.

"Ти самий злодій!..То мої корови - сто долярів мене коштували, а ти ніччю покрав від Кейди, дівчини моєї," відпалив Макарій і собі буком замірився, одначе заслонюючись стіною сороката Басі.

Смішно стало фармерові з карикатурного дивака, але корови таки треба відобрати.

"Шкода твого труду, драбе старий," підчеркнув фармер із вимушеною строгістю, "Корови тепер є мої, бо купив їх від твойої Кейди. Коли не віриш - приведи її тут за вуха, а вона тобі сама до лиця це скаже. Гони до біса, бо в мене жнива - часу на фоні з тобою нема."

Сказавши це, фармер відтрутив Макарія і заняв корови назад до свойої загороди.

Довго стояв Макарій, мов приголомшений, на дорозі.

"Знов ошукали мене...натягнула мене нечесна баба - бодай їх грім побив!" з болем вихопились слова з гортанки, сумно похитав головою, тужним оком кинув ще раз на сороката Басі, що вже спокійно скубла траву в загороді, тай помандрував розбитий духом назад до Виннипегу. "Навіть масляники не покушав," прошепотів.

Наче в болото кинув - пішла марно сотка долярів, яку так сумлінно й геніяльно сколектував на вселенську катедру в Єрусалимі і університет у Львові. А скільки людей на попів треба було висвятити, щоб ту сотку зібрати? Нічо, нераз його женячков "баби" натягнули, але прийде час натягне й він одну.

.....

Торонтонські Вінетки

МОДЕРНИЙ ДІЙОГЕН

Перший раз побачив його в дешевій китайській ресторації на Квін вулиці, де бідний чоловік дістане т.з. "четирокутний обід" лише за 15 центів. Зайшов я тут через біду...зайшов він, я вірю, також не з радості.

Узрів його, лише ввійшов і зараз заімпонував мені своєю оригінальною особистостю. Які контрасти з його особи вибивались! Та одіж волокити й ті три товстих томи книжок під раменом, які лише професор університету міг таскати. Хід його поважний, хоч черевики викривлені, на ногах нема панчіх - тут зима... Сині робітничі ногавиці полатані і підвязані шнурком. Плаща не має, лише стару безколірову блюзу поверх темного сведера. На голові знищений капелюх. Сорочка брудна й полатана. Замість ковнірця, стара краватка байдужо висить на Адамовім яблоку.

Не звертаючи уваги на нікого, сів собі напроті мене, а книжки поклав уважно на столі. Я впляив у него вічі, одначе він хотів і мене не бачити. Більше абстрактного чоловіка я не бачив! Приймов китаєць, замовив обід, а чекаючи на зупу, продовжував читання.

Був ще молодий, яких 30 літ найбільше. Лице виражало інтеліґенцію, байдуже що не брите. З під скулярів виглядали сиві, бистрі вічі. Форма лиця і всі маннери піхували його як типового англійця з Лондону. Наколи б був одітий краще, то можна було б його взяти за професора або й льорда.

Глянув я на книжку, яку читав: Всесвітна історія - Наполеонський період. Дві другі книжки були: Історія філософії, і Перли англійської поезії. може.

Г-м, якщо він травити такі трудні книжки в такім стані, як виглядав, то з него справді герой, коби не ґеній! - подумав я.

Китаєць приніс зупу, але цей торонтонський Дійоґен читання не переставав і як виглядало, більше смакував історію Наполеоньских подвигів ніж китайську зупу, або айрись стю пізніше. Оперши книжку на посудині з цукром, читав книжку в абстрактному забутті, неначе б він находився, не в реставрації, де повно людей і гамору, а в своїм кабінеті. Цілий світ для него не існував і певно не був навіть свідомий, що айрись стю ість - він у цім менті з Наполеоном під Москвою, під Ватерлю...переживав з ним побіди й невдачі.

Коли пообідав, повитрясав з кишені центи, як здавалось - послідні, узяв книжки під рамено, заплатив і пішов собі... пішов дочитувати Наполеона, або може закусити історію перлинкор поезії.

"Клятий ідіот- от що він є!" порскнув один із гурту англійців на адресу модерного Дійоґена.

Я думав інакше!

.....

Стрічав його припадцем на вулиці ще кілька разів по тім. Усе таскав під раменем по три грубих книжки, але як виглядало вже іншого змісту. І чому він якраз по три томи все носив? Ця думка мене дивувала.

Вулицею іде тай людей не видить, що хвилями проти него йдуть і минають. Не бачить думних пань, ні гарних дівчат, що знизом кидають очима на него; не бачить побідженних життям бідаків, що без цілі й путті снуються попри виставові вікна, в яких відбивається багацтво й прибиті, сгірчені лиця нужарів. Не бачив він і багачів і тих бизнесменів, які про ні що не думали, лише про нові способи як робити більше долярів - і робили - так що навіть у твердих масках лиць їх ніх можна було читати лише одну думку, один вираз: ДОЛАР! На все те він був байдужнійшов він, неначе б був не з нашої планети. Не звертав уваги на це, що дехто лихо на него з-під лоба гляне, всміхнеться глумливо. Здавалось, що він чувся вищим за ту масу неописаних людей і їх низькі призирства. Це він мав право з дійсним глумом глядіти на всіх, як той що опанував себе й світ тай із вихин своїх глядить критично на марні людські сотворіння та їхні діла, кажучи: Це все є суста сует! Ті три книги дали йому досконалу свободу...крил дали взнестися у кращий світ, як цей що окрував його на Квіні, на Йорку, на Бею і Йонґу...Мов ті гінії з арабських байок, ті три книги переносили його в маґічний спосіб у безконечні світи, де відкривалися йому нездогадані для пересічного чоловіка, чудові таємниці...переносили тисячі літ у минувшину, відслонювали шляхи будучности, пояснювали теперішність. Він ходив з Александром Великим у побідоносні походи на Персію, з леґіонами Цезаря Юлія на Галію, обожав із ним та Антонієм цю незрівнану сірену з-над Нілю, Клеопатру, слухав орації Ціцерона в сенаті, загощував і до палати Арістотеля, прислухувався на базарі дебатам Сократа, бачив Дійоґена, як у білий день із ліхтарем у руці правди між людьми шукав...Ах, та правда. Не найдеш ти й сьогодні правди між людьми, хочби й найбільшим у світі електричним рефлектором ХХ шукав! Дарма праця - всі белем надбання людського поступу! На шпиль гори добутків людського ума й духа поставлено, як на Голготі хрест, осоружний знак Долара...Люде душею остались ті самі, що за Арістотеля були. Як колись вни сміялись з Сократа, що нові думки голосив та кпили з Дійоґена, як той з ліхтарем днем правди шукав, так і сьогодні ці самі люде знизом на Него дивились і посміховувались, лише тому що інакшим трошки від них був - був одітий, мов волокита, а під раменем книги носив. Нічо, люде вічно такі будуть! Лише такі книги можуть їх висвободити від суєтности життя - але хто хоче їх читати? Голодний чоловік думає лише про хліб, багатий про роскоші, а середний байдужий. Нема що дивуватися, що ті люде що його минали, знали лише ту частину світа, яку можно вічми бачити, - руками обняти. Він бачив світ необнятим, недовихимим, а життя, з більшим небовидом, як повседневні турботи й убіраня. Отже, як не було йому глядіти на перехожих людей з відтінками глуму в його вічах - на тих безробітних, що снувались вулицями, мов тіни Загибелі...підмальовних дівчат, що світять кокетними вічми й без міри виробляють своїм гнучким станом...плиткоумних молодиків у білих ногавицях, вимащені гриви, з папіросками в зубах...багачів, у яких стільки грихі, що долярів.

Ах, я подивляю його - того торонтонського Дійоґена!.. Який загадковий! Нераз питав себе: Хто він є? Що робить? Звідкілля тут узявся? Це або звичайний собі фармерський робітник, що, найшовшись без роботи в місті, закоштував смаку книжки, тай прибудилась у нім придавлена жажда знання, або чоловік з кількома університетськими степеннями, який у протесті до існуючої

.....

непрайдні, привлячого лаку, став циніком, тим його простотою, Діогеном - а може й ідеалістом-духоборцем, як Ганді? А може лише якась модерна сірена розчарувала його в любові? Може не собі звичайний безробітний, котрий бажає використати свою безчинність за необразованням? Навели так, що спати подивляю його - мусів багато навчитися за 3 літ безробіття. Читаючи безнастанно, так не виглядало він - читав, можна перечитати один то книжки через день, а про ці ж 365 днів.

Вся дім читає! Одної неділі пополудні відвідував я з приятелями ґалерію образів на Дондес вулиці, дивлячися - мій знакомий сидить собі на лавці у куточку й читає книгу в тишині і окруженні безсмертних праць художників. Дві другі книги лежали на колінах. З одежі, лише чисту сорочку на собі мав. Яка картина! Ну не дав мені Бог руки до пензля...

Ах, незнаний бродяго - вічний студенте й мислителю-хлтером, що не дався зломити духом чортам безробіття - ти модерний Діогене! Яке натхнення даєш ти мені у моїх власних злиднях і терпінні! Лише дивитись на тебе, чоловік забуває ефемеральну біду, кріпшає духом і зносить очі свої до зір - у безмежні простори небесні, у безконечні світи, куди можна вознестися лише на маґічних крилах книг, таких ти все під раменом таскаєш...

Ах, чому я не бачать тебе другі молоді бродяги, що без путті по місті блукають? Ті, що по парках вилітуються, лавки перед домами висиджують, насипившись реліфним хлібом і мріють про червону утопію. Або ті, що ждуть тих часів, коли можна буде заробити пятку на день, за що буде конбаса й пиво й кромиїка. За рік є нас перечитати хотяй 52 книжок!

.....

ГОРНЯТКИ

- ПРИ ГОРНЯТКУ КАВИ -

"Хто пізно лягає - добре спить!"

"Хто рано стає - той спячий."

"Щасливий той, що ляльку курить і сам себе дурить."

"Пальцем маку не втреш."

"Хто вміє брехати - той мудрий."

"До вина чоловік ніколи не застарий."

"Характер чоловіка пізнати при вині, гніві і грі."

"Кожний ґеній є анормальний - не кожен анормальний є ґенієм."

"Найкраща панчішка на ніжках дівчини є виробу матери Природи."

"Рибу зловиш вудкою, хлопця гарним очком, а дівчину калиткою."

"Не та гарна, що вродлива, а та, що добре намальована."

"Твоя кохана, в обнятті твоїм, є така певна, як кусок мила у воді."

Філософія Жида:

"Куплю гоя по його дійсній вартості, продам по ціні, якою себе цінить, і зроблю добрий ґешефт."

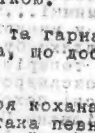

Канадійські фабули

ҐЕНІЙ У ЗБІРАННІ ФОНДІВ

Цікаві, а то й небувалі, речі інколи діються в цій Канаді між нашими людьми. Вже про всіляні оригінальні типи, то й не згадуй - гідні вони й на сторінки араб ських байок, навіть без елементу надприродніх сил: маґії і ґінніїв, чародіїв і їхніх чарівних килимів і лямпок. Бо пощо тобі чародійної лямпадки, терти по ній рукою, щоби - Гокус, покус! - витерти тисячу динаріє або яку іншу річ? От зайшов до першого ліпшого банку, підняв в контори чека, виписав собі десять тисяч долярів, підробив чийсь підпис, подав касієру і - виносиш у кишені готівку. А щоби втечи від від погоні ворогів - поліції - не потрібно й килима чародія - літаком скорше втічеш. Фантастичні речі діються у нашому модерному віку!

У цій канадійській фабулі спишемо вам, цікаві читачі, про одного із многих наших оригінальних типів в Канаді, іменно, про одного модерного чародія, котрий краще за всіх старинніх чародіїв умів видобувати золото й срібло прямо з повітря...без чародійних лямпадок, перстенів і паличок та без гокус-покусових заклинань.

Так отже, дорогі читачі, проживав свого часу в Канаді один наш супер-інтеліґент. До праю кленів і пшениці прибув він з України, так само, як кожен із нас або наші батьки. Але не приїхав він тут, штак як ми, пшеницю сіяти або Сіпірови заліницю будувати, лише скорше на те, що б найти таку гуску, що золоті яйці несе. Лихий був би з него греч косій а що гірший робітник на екстра ґенку!

Таку гуску, що несе золоті яйці, він кав таки в своїй голові. Ум його був так виострений наукою, що був острішний за іглу до шовку, а язик у него такий хватким, такий масний, такий солодкий, що й самого чорта причарував би до себе а відтак закляв його у цапа - до каменя заговорить і води випідпть...Не то що - він цілий був хватким, масний і солодкий!

Був епікурійцем і придержувався їхньої головної засади життя: Жий і веселись сьогодні - завтра про себе само подбає!

За свої академічні здібності, осягнення і ерудицію одержав степень Майстра Штук, а другий, Доктора Філософії. Дійсним, однак, майстром штук і усяких штучок, доктором філософії, або краще - як каже наш дядько - хитрим хвілософом, був він у тих галузях людських змагань, з чого степенів не давть: був він ґенієм у зиченні і колектованні грошей!

Посідаючи блискавично-бистрий ум і медом текучий, вонний язик, йому ця штука так гладко йшла...

Грошї епікурець мусить мати, і то сьогодні. Цього вимагає етика епікурців. Коли немає своїх - зичить. Коли зичить - зичить на віддавання... завтра. Забуває головну засаду епікурців. Через це він був злим епікурейцем, а після нашого погляду на життя, нечесним чоловіком.

Доказує один Американець-філософ, що сьогодні чоловік повинен бути матеріяльно забезпечений або заможним, щоби міг остатися чесним, інакше саме життя пруне його до нечесних способів і штучок у відважній спробі вдержатись на поверхні житейського моря.

Отже нема наслідків без причини, і протилежно. І нам Майстер Штук із-певністю був би великим чоловіком і оставався би чесним, якщо доля обдарила б його маєтком. Неодин здібний син України остається на ціле життя жебраком і терпить поникнення через це, що нарід його нужденний тай рідний батько жебрачу торбу в завіщанні полишив! І немає в нас купецьких князів, жадних князів, бути меценатами й добродіями обдарованим Богом талановитих одиниць...Яку честь міг придбати народові наш Майстер Штук вродившись сином багача! А так ми ще насміхуємся і осуджуємо їх, лише тому, що ті аристократи ума або духа на жебрацьких конях їздять. Ми є певні, що навіть Арістотель не був би найславнішим ученим світа, якщо б не мешкав у мармуровій палаті і не вбірався у шовкові тоги, на якій порошинки бруду не сміло бути. Яке багацтво ума полишив нам, наприклад, Діоген, котрий мешкав у собачій буді, вбірався у лахміття і навіть воду хлептав, мов собака у ріці? Через це він може й огірченим на світ був, циніком став і з ліхтарем у білий день правди шукав...

Але діла людей, навіть ґеніїв, треба записувати так, як нам грішним смертельникам виглядають. Отже, щоб не потонути в цьому шаленому вирі життя, в чужій, непривітній країні, був він примушений шукати незвичайних способів і сумнівного характеру штучок, щоб, не лише вдержатися на поверхні води, але й вигідно плисти своїм човником, як випадає епікурцеві.

Ці способи й штучки свойою натурою були ріжного опису підприємства, партійного або загально-народнього характеру. Це, природно, давало йому моральне право збірати й знищити фонди цих людьми.

Нічого в тім злого, бо ті всі підприємства були все ідейного заложення і змісту, вичислені на загальне добро народа. Не гріхом було збирати фонди та натягати людей на такі внесені цілі. Чому би ні? Не дістане заслуговуючий діяч - дістане ошуст, обманець. Гріх Майстер Штук поповняв лише під тим взглядом, що коли він дістав курку в руки, то не вдоволявся кількома перами, а обдер з неї все піря. Також він не йшов до тих, котрих обманці скублять; котрі гроші пропивають або в коні програвть. Але він шукав ідейного чоловіка, фармера або робітника, котрий кромі ідейності мав і кілька тисяч долярів у банку. У загальні апелі або збірання по нитці у громаді на сорочку бідному чомусь не вірив.

Найшовши ідейного чоловіка, Майстер Штук почав грати йому майстерної овертури, яка своїми магічними звуками почала очаровувати змисли, топити й крушити серце; його магічне перо та язик чарівника пішли у повній рух. І...гокус-покус...не взяло часу куклиного життя, як тисячі чоловіка перенеслися з банку в кишеню модерного чародія, і то без помочі магічної палички...А чоловік у приємній гипнозі щей щасливим чувся!

Не одному цей чародій такої овертури заграв, але раз натрапив на одного фармера, якому заграв пісоньку до тону трьох тисяч долярів, наслідком чого майже не попався в холодну. Ці гроші Майстер Штук позичив у фармера одно з многих підприємств. Фармер був зачарований, у гіпнозі, і про віддачу довший час не думав, але тут його пробудили приятелі і сусіди, котрі почали собі з него, кажучи: "Розійшовся дурак зі своїми грішми!"

Пише листи за зворотом грошей, але пробуй сколектувати в того, що любить лише у других колектувати. Але й фармер був завзятий.

"Страчу ще тисячку на суд, а йому таки доканаю!"

Як сказав, так і зробив. Заосмотрившись тисячою долярів, прибув до міста подати Майстра Штук на суд, щоб той стягнув йому довг. Вступає до адвоката передати справу, однак той порадив йому скорше побачитися ще раз із довжником, бо може по доброму віддасть.

Фармер ради послухав.

Пішов у рух хватким язик чародія. Не взяло часу куклиного життя, як і тих тисячу долярів найшлося в кишені Майстра Штук, цього модерного чародія. Заграв йому нової овертури, а магічні звуки її понесли його щасливим назад на фарму. Тепер уже й кпини людські не всилі були пробудити його з тої нектарної гипнози. Бо коли люде сміялися, він відповідав:

"Не жалую...Дав бим йому ще раз стільки, бо так, холера, вміє гарно просити!"...

Перед ґеніем шапки з голов, ідіоти!

.....

НОВІ НАУКОВІ ПРАЦІ НАШИХ УЧЕНИХ У ТОРОНТОНСЬКІЙ ЗАГАЛЬНІЙ БІБЛЬОТЕЦІ

В українськім відділі міської бібльотеки можна покористуватися слідуючими науковими працями вкраїнських учених, які видав Український Науковий Інститут у Варшаві:

I. Серія економічна, книга 3. -

КРЕДИТОВА КООПЕРАЦІЯ НА УКРАЇНІ

Автор - І. Івасюк

Зміст книги:

Вступ.
Історичний нарис розвитку кредитової кооперації.
Законодатні акти совітської влади.
Досягнення і стан кредитової кооперації.
Низова мереха організацій народнього кредиту.
Раціональна реформа кредитових кооператив.
Союзи кредитових товариств.
Окружні кредитові союзи та органи самоврядування.
Всеукраїнські кооперативні центри.
Український центральний кооперативний банк.
Резюме.

117 сторін друку.

II. Серія фільольоґічна, книга 2.-

НАЙМОЛОДША ПАЛЯТАЛІЗАЦІЯ ШЕЛЕСТІВОК В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

Автор - Др. Микола Пушкар

Зміст книги:

Вступ.
Фонетичний опис палятализованих шелестівок.
Розгляд палятализованих шелестівок.
Психольоґічне пояснення палятализації та її естетичне значіння для мови.

97 сторін друку.

III. Серія фільольоґічна, книга 3. -

КАРТА УКРАЇНСЬКИХ ГОВОРІВ З Поясненнями

Автор - Іван Зілинський

На карті (мапі) України є позначені ріжними красками всі говори або наріччя нашої мови, яких є як 14.

Пояснення до карти є в трьох мовах: українській, польській і французькій.

Всі ті книжки вийшли з-під редакції Проф. Роман Смаль-Стоцького.

У міській бібліотеці, на українському відділі можна найти й інші цікаві твори.

«ВСЯЧИНА»

ВІЙНА БУЗЬКІВ З ОРЛАМИ

Напали вірли на гніздо бузьків, матір убили, а молоді понесли з собою. Не взяло й хвильки, як бузьок-батько зібрав усіх бузьків в околиці і грізною хмарою, що складалась із триста бузьків, полетіли піднятися на вірлах. Ті очікували ворога, в силі 60 дорослих і кровожадних напасників, а коли прийшло до сутички - мешканці Бруси, в Туреччині, мали нагоду приглядатися дійсній війні у повітрі. Бузьки битву виграли: 20 орлів стратило життя, а решти, поранені, розбіглися. Бузьки стратили 12 своїх воїнів.

А пацифісти хочуть мир між людьми завести!

КОЛИ МАЙК СТРІНУВ БИЛА...

Субота вечір - час танців, театрів, пиячення і.... бійки! Одного такого вечора стрічає Бил Стойко Майка Скибу на Квін Вест у Торонті. Тягне Бил Майка до себе на пиво, але Майк не хоче. Це Била образило й почали чубитись. Нім поліція їх розчубила, Майк відкусив Билові половину пальця, а Бил у відплату відкусив Майкови половину вуха. Чи не краще було випити по шклянці пива?

СИЛА АВТОСУГГЕСТІЇ

Буває так в Африці, що чарівник кине на когось "злим оком" або прямо скаже, "Нім сонце зайде - ти вмреш!" - і дійсно, нім сонце зайшло закляття чоловік умірає у муках. Ми кажемо, що це видумки або забобони. Учені кажуть, що це сила автосуггестії або самовнушення. Це є фактом! У Сидней, Австралія, 15 школярів нагло заявили, що вони потроїлися цукорками. Їх відвезено до шпитали, вичихся у соках. Лікарі дали їм ритунок, який могли, а коли з'аналізовано цукорки, показалося, що цукорки були зовсім нешкідливі. "Подивляючий доказ гуртової суггестії!" осудили лікарі.

НЕБЕЗПЕЧНО АРТИСТА ОБКРАДАТИ!

Їдучи омнібусом, Анджело Ломбардо, нью-йоркський артист, нагло почув, що зник з його кишені портфель із 50 долярами. Коло него стояло двох осібняків, яких лиця він зараз і відрисував. На поліційній головній кватирі у тих шкіцах зараз пізнали двох відомих кишенькових злодіїв, Герріса й Мігена, яких і арештовано пізніше.

ЧИ МОЖНА КЛИКАТИ ПОЛІЦАЯ "ВЕЛИКІМ ВОЛОМ"?

Можна, але лише гарній хінці! Таке сталося в Оклагома Сіті. Трафіковий поліцай, Елмер Сартор, не сподобав собі комплімента пані Брус, коли та, скручуючи автом, сказала: "Дякую, ти великий воле!" Він її зараз арештував і поставив перед суд за неприличне заховання..."Це лише вираз особистої опінії," заявив суддя і справу розрішив.

Та гарній хінці на все воля і кари немає!

ХТОСЬ ЇЇ УЩИПНУВ...

"Здержіть вінду (елевейтор)!" крикнула нагло одна дама в великій торговлі в Монтреалі, "Хтось мене вщипнув." Коли здержано вінду на слідуючій підлозі, і дама вибігла паленіючи й чіхраючи ногу, мала дівчина каже до мами: "Вона не є вщиплена; вона стояла на моїй нозі, отже я її вкусила," пояснила вона, а пасажири вибухнули сміхом.

Щастя, що найблищий мущина в морду не дістав!

ЗЧУДОВАНИЙ НЕГР

У Св. Петербургу, Флорида, Вил Мекданіел, негр, почав розказувати судді, що коли він ішов ніччю домів, він побачив жертку лежачу на вулиці. Будучи добрим громадянином, він уважав своїм обовязком підняти її та занести до дому, щоби ніхто не потибнувся, не зломив собі карку.

"Але, мой, пане судде, як я був зчудований, коли прийшов домів і побачив, що на жертці сиділи качки й індики через цілий той час."

Суддя зовсім тим не був зчудований а зчудував негра, даючи йому 60 днів у Іванській хаті.

ХТО СТАРШИЙ: КУРКА ЧИ ЯЙЦЕ?

Розвязка того питання находиться у Біблії - Глава I, верш 21.

І ТАКЕ БУВАЄ!

М. Грушка, Гемілтон, Онт. прийшов до М. Палика, різника, купити фунт біфштику. Палик недоважив...Грушка закляв ... Палик заїхав Грушку біфштиком по оці так, що зараз вставив йому чорного монокля і за це заплатив ще пятку кари в суді.

Збив палик грушку!

СЛОНЬ НЕ ЗАБУДЕ!

Педро Гарція, Мексиканець працював у пирку, услугуючи слонів. Одного разу кинув картом вапна до води одному слоневи. Слонь таких картів не любить, а тим більше ніколи не забуде. Якось загостив до Мексико Сіті цей самий цирк, а Педро - котрий вже давно як лишив його - тепер спокійно приглядався параді на вулиці. Слонь його доглянув, трубою сягнув, кинув під ноги й на смерть розторощив.

Слонь є заінтелігентний і завеликий на такі карти!

БЛАЖЕННІ ВІРУЮЧІ...

Злохила собі Катерина Гупало, Торонто, 377 долярів тяжкою працею через три роки. Надійшов Ларрі Мужик і каже Катерині:

"Дай мені ці гроші, а зроблю тебе спільницею у моїм "бизнесі" а твого хлопця, Василя, вишлю на роботу до Голівуд - у "сьов бизнес"."

Катерина послухала тай гроші віддала. За чотири місяці мала дістати "зарібок" у сумі $1.100 і її "хлопець" "роботу". Але час минув, Катерина дістала "дулю".

Пішла Катерина на поліційний суд поскаржитися, але Ларрі відперся від вини. Не маючи доказів, суддя справу відкинув.

Якийсь "нечистий" цей бизнес був!

ПРИЙШЛОСЬ ЗЕРНО 5.000 ЛІТ СТАРЕ...

Пол. Клейборн привіз з Індії до Англії трохи зерна пшениці, яке найшов у індуській могилі і яке, було доказано, було 5.000 літ там заховане. Посіяв його на англійській землі, воно принялося і видало стебло сім стіп високе.

НАВІТЬ ВИВІРКА САМАРЯНИНА ШУКАЛА...

Цього літа навістила Америку страшна спека й посуха...Лімен Джовнс ішов вулицею Кензез Сіті, в Монтані, коли побачив на розі лежачу, неначе б авто її переїхало.

"Нещасний старий чоловіче, тебе авто переїхало, чи не так?" сказав він, здержуючись.

Вивірка заворушилась, сіла на задні ноги, а відтак скочила до вогкої газети, недалеко лежачої. Вхопивши кусок вохкої газети, звірятко понесло лапками до рота, обявляючи тим спрагу.

Джовнс узяв вивірку домів, напоїв і оріхів дав.

Дивлюсь у Вікно

Вулиця Нужди й Простоти

Неділя пополудні...Іде вулицею українська дівчина, йде з такою запиненою поважою, немов та фільмова зірка, свідома того, що вічі світа звернені на неї...На ній шелестить вечірній фрок із снїжно-білої сатини - фалдами, коронками й викроями вишінчений, а хвіст його майже що хідника не замітав. Срібні черевички, а коли вітрець повіяв, доглянулось і шовкові панчішки на зграбних ніжках. На руках довгі рукавички білі, під раменем до маєти пуляpес, а на русявій головці ширококрисий капелюх, з опаскою до маєти її м'яких, замріяних очинят...Іде дрібним кроком і з-під широких крис кидає непевним оком по вибраних, прохожих хлопців...Кине поглядом і на дівчину чи не доглянє огника заздрости, погірдної всішки...Шукала для себе оцінки від гарних мущин...для свого стрункого стану в шелестячій сатині...синіх очинят під широкими крисами, а може й зграбних ніжок, коли вітер повіє...Чогось вона шукала цього погідного літнього пополудня при неділі! Дарма, хороша дівчино - не найдеш ти оцінки на вулиці, кудою Нужда й Простота парою ходять!

Біжать вулицею і авта - бідні й багаті...За тими послідніми й стежать тухно її очинята...Дивується чи ту вомішку, цей погляд того пареня, що минув її в дорогім авті, годиться приняти за оцінку, комплімент?..Що їй з него! Він повіз свою дівчину - вона так тулилась до него...І не така гарна з виду, й не так пишно вдіта. Що він бачить у тій дівчині? Ах, чому деякі дівчата все щастя загорнули! Чому мусить вона, мов та сирітка, з серцем навіяним нудьгою, прохоружатись по вулицям нужди й простоти?

Перейшлась там і назад, а я питав себе: Чого, кого шукає вона? Краси? Романсу? Чи вийшла собі лише ось-так перейтись?

Нагло вдерхалась...но сиком своїм скрутила тай завернула ніжки свої знеохочені на бічну, понуру вуличку, до нужденної хатинки, де, відай, матір із вечерю дожидала, яку вчера батько приніс у мішку на плечах із реліфу - міського бюра допомоги...

Не в своїм городци рожа виросла...Не найдеш ти, хороша панно, оцінки, ні краси, поезії, ні романсу на вулиці, кудою Нужда й Простота парою ходять....

.....

Йде 8-м циліндровим, блескучим автом відомий у місті багатир. У зубах стирчить товсте цигаро, мов той ріг у носорохця. Цілий він виглядав як носорохець, або краще, гіпопотам. На голові панамська шляпа, а на осаленім тілі сорокатий плюс-фор. Біля него тяжить на плюшовім сидженні його "баба", вдіта, неначе їхала на жидівський бенкет...Ідуть вулицею нужди й простоти, а на повних лицях так і стирчать вирази худобячого вдоволення і почуття вищості, минаючи сцену бідноти. Такі вирази є можливі лише на лицях бувших плебеїв, наймитів!

Панськими наймитами вони приїхали до Канади...У жидів підробилися; вона, як послугачка, він працював на "Дзьонк ярді", де сортував усяке дрантя, що жиди повизбірували по місті...Десять літ так у жидів робили а в банку найшлося пять тисяч долярів.

По десяти роках повстав бунт у їх душах на буржуїв і капіталістів - працю покинули. На слідуючий день стали большевиками. Капітал у банку, був час на "клясове освідомлювання" - на мітінги, дискусії, де бати...на читання "Капіталу" Маркса й "Пятилітку" Сталіна. Зродилося напірливе бажання зробити свій капітал у банку активно-бойовим і примінити пятилітний план.

Зробив...Зорганізувалась Робітнича Кооператива, а пять тисяч із бувшого жидівського Івана зробили в кооперативі великого пана - головним директором і управителем...Не минуло й дві пятилітки. Як бойовий капітал із $5.000 помножився, після всіх законів пятилітки, у $50.000. Большевик на цілу губу та буржуї!..Поплатно студіювати "Капітал" Маркса, а до власного капіталу пристосовувати "Пятилітку" Сталіна!

Стирчить цигар у зубах... Сміються очі з бідаків, що вулицею нужди й простоти парадують...Це все непрактичні люде! Клясово-несвідомі...Погній капіталу...Мрійники за якусь там Україну!..Дураж от-цей патріот -інтеліґент, без роботи й цента в кишені, що так товчеться по товариствам - робить "народню роботу"...за Україною розбивається, а зараз спацерує з порожним шлунком - певно шукає когось кводра на вечерю позичити! - і призирливо стежить оком за його блескучим, 8-м циліндровим автом, жінкою на плюшовім сидженні, цигаром у зубах і - поликає трійливим з авта практичного большевика!

Хай живе "Капітал" Маркса й "Пятилітка" Сталіна! Ая...

В ритмо-

У Абсолютну Єдність українського народа, без якої висвободження і закріплення держави не є можливе.

- У Вирозумілу Терпимість - толеранцію - без якої ця абсолютна єдність не осягнеться.

- У Сильного Володаря -Цезаря, Імператора, Гетьмана, Диктатора, Князя - котрий за час свого правління зможе поставити Україну в ряди світових сил, де її належите місце.

- Що всякі Утопійні Рухи та погляди всяких "-істів" є крайньо шкідливі для інтересів українського народа та ідеалу майбутньої нашої світової держави.

- Що Особисті Інтереси повинні бути підлеглими інтересам Держави, від чого залежить Добробут інтересів окремих людей, усіх горожан держави.

- Що Демагогія наших партій і хмари провідників являється більшим ворогом нашому державному відродженні ніж усі наші вороги.

- Що, як собака є важнішим від свого хвоста, так само й держава є важнішою від якоїбуть партії.

- Що в світі Була, Є і Буде нерівність між людьми, факт, який вирішується законами природи.

- Що не зле було б, якщо б ми мали в Канаді хоч із десять мільйонерів-філянтропів.

- Що час крайній, щоби ми в Канаді зробили переоцінку наших знагань, а від так подумали про судьбу в цьому краю наших наслідників.

Літера і хам

Написав Н.А.

НАРИСИ з життя Леся Чугана, в яких зібрані є дивні пригоди молодого літерата з ріжними типами "духових жебраків". В послідному випуску ми Леся лишили в домі бомбастичного скоробагача, Цибульського, з котрим познайомив його редактор місцевого часопису, а котрий бажає наняти літерата на написання свого життепису. Недавній фільварковий наймит, а тепер кишенькового видання мільйонер, вихвалюється широкою губою перед голодним літератом, який то він багатий та чванить ся люксусовим урядженням свого виставного дому. Багач має дочку, що залицюється до поета, мимо його очевидного нужларства, однак Лесеву уяву полонила чепурна служниця, русява Наталка, в якій слід більше шляхотности ніж у цілій родині скоробагача та його грошах і люксусах.

ЩЕ НЕ ЗАТИХЛО слово "вечеря" на устах господині, а господар уже сидів на своїм місці за столом. Його до їди просити не потрібно було. Наталка переглянулась з Лесем. Це достерігла дочка, Александра, й запаленіла. Вона знала, що Наталка слухила в Старому Краю у дворі польського ґрафа й на маннерах розумілась.

"Чому ж ви на нас не почекайте, тату?" дочка спиталась.

"Або я маю на вас чекати? Не бійся - твого не змолочу! Гей, Наталко, налий нам бренді - кишки виполоскати на борщ - ха, ха, ха...Сідай, Лесю, та закуштуй панського обороку... ха, ха, ха..." зареготався Цибульський.

Лесь підсунув крісло Александрі, а відтак сів на призначене йому місце напроті неї, до стола що вгинався дорогим накриттям.

Наталка поналивала срібні пугарики. Господар підніс свій до гори: "Випем на здоровля...щоби перо твоє легко ходило, коли будеш про мене писав."

Лесь вихилив чарку ах у голові закрутилось і зажашлявся. Що мав порадити? Остаточно, не мав нічого проти того, щоб задурманити, знечулити алькоголем свої змисли, щоби не чути, не бачити того всього, що дражнило його. Дивувався, що думає Наталка дивлячись ось-так на нього?

Цибульський заткнув собі серветку за ковнірець,(перед тим скинув нагортку, нехтуючи протести дочки.) сперся ліктями на стіл, бороду підпер на мисці і голосно почав сербати борщ. Дочка знов запаленіла й легенько напімнула батька:

"Чому ви, тату, так голосно борщ їсте? Тато ніколи не хочуть приноровитися до форм, хоч знають краще!" сказала вона до Леся.

"Або що я не в дома, а на якімсь бенкеті?" спитався голова дому, дивуючись чому дочка перебиває їдження та до чого стремить.

За борщем, Наталка принесла печену курку. Перед тим він узялися до курки, Цибульський велів поналивати шклянки пивом. Лесь чувся вже пяним від бренді і хотів відпроситися,

але про це господар і чути не хотів.

"А, який з вас хлоп! Та навіть моя баба десять шклянок випє," підчеркнув він.

"Ти не клич мене бабою!" господиня запротестувала. "І це неправда, що я десять шклянок можу випити, бо я вже й пятнацять випила," додала вона й вихилила шклянку до дна.

"Чи є тут чим хвалитися!" Александра загомоніла, ховаючи вічі. Жаль було Лесеви інтеліґентної дочки...

"Ну, то перепрашаю, жінко...Я мусів бути добре пяним, коли рахував твої шклянки," господар спростував, і вхопив за лабу курки. "Я все мушу ту частину від хвоста дістати!" завважив він.

Бажаючи настроїти розмову на приємніші теми, Александра почала випитувати Леся про його літературну діяльність. Вона тим більше бажала заганжувати його увагу, коли побачила з якою цікавостю він стежить за кожнім рухом Наталки - Наталки, їх служниці! Це її нервувало, заздрощувало, робило нещасливою. По палаючих очах Наталки переконалась, що й вона виявляє незвичайну цікавість у літераті. Як сміє вона - ця проста слуга, без образовання, залицятись до літерата... Але, ні...Наталка мала в собі щось такого, що в неї не було: ніжну красу! чар і все те, що всі гроші її батька не купляють. І чи можна Лесеви, їх гостеви, дивуватися, що горнеться серцем до Наталки скорше як до неї? Він тоже посідав щось такого, що маєток батька не купить - чого її Геньо, з яким ходила, не мав. Розуміла вона те все досконало, але жіноча зависть узяла верх і вона рішила посуперничити з Наталкою - показати їй свою перевагу, а можливо й вколоти в серце гарну слугу.

"Скажіть мені, пане Чуган, чому то так є, що письменних, артист чи музик мусить стільки набідитися, натерпітись нім слави діждесь?" запитала вона з розмислом і вданим жалем, вціпивши в Леся свої вічі.

"Так, так...Усі наші письменники терпіли, казав пан редактор, а деякі й з голоду повмірали," вмішався в розмову Цибульський, обгризаючи лабу курки в руці.

"А треба було їм таку собі роботу вибірати, щоб потім із голоду терпіти?" запиталась матір.

"Та, бачите, панно," Лесь відізвався, "без терпіння нема слави...У терпінні удосконалюється і штука," пояснив він, не радий на цю тему говорити.

"Так, воно гарно для слави терпіти, але все ж таки люде не повинні на це позволити," продовжувала тему Александра.

"Ну, а як ти годна зарадити тому, щоб хтось там не терпів?" мати запиталась, дивуючись о що ходить дочці.

"А певно, що можна," дочка заперечила, "Візьмім, наприклад, справу нашого письменника - чому він терпить? Тому що з його писання, з продажі книжок є дуже малий прихід. А чому це так? Вина того в самих людях. Наш нарід такий простий і неписьменний...куди їм до книжок. От і через це, я думаю, наші письменники й терплять. Чи не правда, пане Чуган?" спиталась вона, скоса кидаючи оком на Наталку.

"Або що - я не читаю книжок? В мене є на горі Великий Сонник, є Пірване Дитя, Ґенофефа й Календар Штіфа Табачнюка!" пані Цибульська запротестувала, випорожнюючи свіжу шклянку пива.

"А я, скажу по правді, люблю читати лише свою банкову книжку," Цибульський заявив і зареготався.

Несмачно вражала Леся ця балачка, особливе ці завваги дочки на адресу "простих людей" в присутності Наталки, і він бажав немилу тему якнайскорше закінчити.

"Я думаю якраз противно, панно Цибульська," почав Лесь, "бо мій власний досвід вказує, що письменника піддержують і оцінюють лише ті 'прості люде', котрі заледві можуть його книжку перечитати. А коли терпить - терпить більше через ту 'свідому клясу' людей...через тих, що можуть, але не хочуть; тих, що все знають, все розуміють, все критикують, а вину спихають на "несвідому масу". Їх поміч письменникові є все у формі реторики, хотяй, розуміється, є винятки в одних і других. Помагають ті, що менше говорять, а тихим ділом доказують. Але про ці речі не місце говорити тай не радо говорю," Лесь докінчив, байдуже чи кому його слова будуть до невподоби.

"А багато ви на писанню заробляйте?" спиталася нагло пані Цибульська, котра ніяк немогла зрозуміти літерата, а тимбільше сподобати собі.

Не сподобала собі мати також тих частих поглядів Леся у сторону служниці.

Лесь видивився на господиню і через довший час не міг до слова прийти, але тут дочка перейняла увагу.

"Мамо...Не ставте нашому гостеви таких особистих питань," натякнула вона, запаленівши.

"Ну, або що - не цікаво знати ценї скільки центів на годину письменники на книжках роблять? Та же цілий час про ніщо не говорите, лише про бідовання письменників, але чому бідують - не знаю. Та ж навіть робітник при шуфлі чи там лопаті кводра на годину має, і не бідує, а чому той, що книжки укладає має бідувати? Я за "Пірване Дитя" одинацять долярів дала!" господиня вияснила справу по свому.

"А, що ти, стара, на літературі розумієшся!" махнув зневажливо рукою в сторону хінки господар дому. "Тобі треба з паном редактором на той бизнес поговорити, а він тобі все розкаже...Що ти думаєш, що пером писати, то шуфлею діці копати? Хто за писання книжок на годину платить...Ти спитайся пана редактора, а він тобі скаже чому воно так усе є. Чому американський письменник і мільйон на одній книжці заробить, а наш мусить з голоду здихати в той сам час...А чому воно так є? Бо в нас забагато темноти,про яку Александра недавно говорила, от що!..На, запийте біду, пане літерат, якось воно буде...Не слухайте, що стара говорить," завважив він на кінець і встромив у руку Леся повний килішок бренді.

Лесеві хотілося кричати...втікати...сваритися, але, як послідню альтернативу, вихилив килішок, щоб дальше знечулити свої змисли.

Якось ніяково споглянув на Наталку, що перед своїою "панею" робила місце на столі на слідуючий курс страв. Вона чула все, що говорилося і Лесь дивувався чи находиться в неї настільки інтелігентности, щоб оцінити його аномальну ситуацію...Наталка, однак, не все мала свободу на него глянути - дочка господині і матір її за нею так стежили, а коли глянула - крадьцем глянула. Проте свідома була кожнього погляду гостя і з того раділа, рум'янцем личко обсипувалось. І тепер вона була свідома очей молодого літерата на собі, які шукали стрічи з її вічми, зовсім байдужі на панну, її призирливу матір та чваньковатого батька. Оцінювала вона уваги Леся, тимбільше, бо була познакомлена з його працями й тихцем подивляла...Отже, чи могла вона тепер не поглянути крадьцем в його сторону, стрінути його погляду з усмішкою, переходячи попри него до кухонної?

Лесь Наталці відсміхнувся і чувся щасливий думкою, що вони себе так добре розуміють. Коби вона ще могла так заговорити!..Скільки би він дав, щоб міг піти за нею до кухні - заміняв би цілу вечерю багача за одну хвильку, одно слово з Наталкою...

Александра завважила погляд літерата в бік Наталки, його прихильну всмішку, й прикусила уста, а в нутрі її щось неспокійного заворушилось. Рішила Наталці так легко не датись. Коби родичі не вмішувалися своїми недотепними питаннями й заввагами!..Личка її ще пашіли від змішання і сорому за те питання матері відносно того, скільки він на годину писанням заробляє...Кожна хвилинка при столі являлася агонією; вірила, що й для літерата мукою вечеря була. Вірила,що тепер догідна пора затерте неприємне враження, викликане матірю. Вона мусить доказати літератові, що її думки на ці справи гармонізуються з його поглядами, його стремліннями. Місце було на апологію.

"Не беріть собі за зле заміток родичів, пане Чуган," почала вона оправдуючим тоном, "Ці річи є вельми чужі для них, отже їхня опінія не є все льогічна," відважно заявила.

"Вдячний вам за вирозуміння, панно Александро," Лесь відповів, з усміхом. "Я погодився зі своїою судьбою вже давно, а замітки людей, добрі й злі, хіба скріплюють моє завзяття пнятися в гору в змаганнях моїх," додав, радий, що Наталка з'явилася знов у кімнаті, з кавою.

"Так, так, дочко - ти скажи пану літерату, бо краще за нас розумієшся на теми. Ти того вчилася, а ми що? Я казав старій,"Не мішайся,дяче, коли піп говорить!" Випем ще коняку, пане літерат?" Цибульський себе оправдував.

"А, ти вже впився і не знаєш, що говориш!" господиня відрубала, лиха на чоловіка що привів її якогось голодного літерата, з котрим так багато церемонитися треба.

Але дочка не звертала на родичів жадної уваги, але вціпивши свої вічі в Леся, продовжувала:

"Я подивляю кожну людину амбітну, що змагається до слави не зважаючи на трудні перешкоди, на кпини чи наруги людей...А скільки віри до себе треба мати, щоб те все перекити. Дійсно, чоловік героєм є коли те все переможе! А звичайний смертельник із нас повинен чутися гордим стрінути аспіранта до слави, а ще більше щасливим покласти віру в його з'усилля...Читаючи про деяких великих поетів, я уявляла собі, що,живучи в їх часі, я щасливою чулася б навіть дорогу перед їх слідами вимітати," Александра заявила таким взнеслим тоном, що навіть родичі переглянулися по собі. І Лесь здивувався почути таку промову від дочки багача та не розумів причини. Наталка тоже дивно поглянула на панну,доношуючи каву.

Ніяково чувся Лесь після промови Александри й наміряв щось відповісти, але тут господиня заговорила, а слова її, мов бомба експльодували.

"Поети можуть бути великі люди, але я своїої дочки за одного ніколи не видала б!" сказала вона твердим тоном, певно настрашилась, що дочка залицяється до голодного літерата.

"Ох, мамо, ви є неможливі!" скрикнула Александра, змішана, й здавалося, що втікне від стола.

"Не мішайся, дяче, коли піп говорить!" Цибульський терпко жінці напімнув.

Лесь нічого не сказав. Очі його спочивали на скатерті.

Коли їх підняв - вони опочили на очах Наталки, що стояла за Александром з горнятком кави.

Наталка пашіла рум'янцем на лиці, так само як і Александра. Очі її були на горнятку кави в легенько тріжачій руці, а коли підняла їх в гору - стрінулись з Лесевими.

Коли кінцем Александра підняла свій погляд до Леся, побачила - на своє величке потрясення - очі його спокійні з вічми Наталки, в таємнім їй порозумінні. Не вивело її з рівноваги...Вміла опанувала її до тої міри, що коли Наталка подавала їй каву - вона стрясла собою так раптовно, що ліктем вибила з рук дівчини горнятко з горячою кавою... так у цім менті поділала на нь присутність побідної суперниці.

Скрикнула з болю, коли кава обляла трохи її руку й коліна, а горнятко впало розбите до підлоги.

"Фуй - ти курна!...Чому не держиш своїх очей на тім, що робиш?" Александра накинулась на слугу, зриваючись на ноги та трясучись у злості.

"Я уже жалую, панно...Простіть...Не -" Наталка збентежена заговорила, але Александра перебила.

"Баг, "жалую"! Вона жалує після того, як мені дрес зруйнувала й попарила!" завереділа вона, підкинула носом і скоро вийшла.

"Завтра заберется від мене - ти...ти помийниче!.. Стріляє своїми сліпаками куди не треба - майже дочки мені не окалічила!" господиня тепер визвірилась на Наталку, тупнула ногою і вибігла за дочкою.

"Я уже жалую...Я готова й зараз відійти," Наталка по тихо відповіла, стоячи з опущеними руками.

"З тими бабами все клопіт є!" Чибульський буркнув під носом і також пішов слідом за жінкою, коли почув хлипання дочки з подальшої комнати.

Лесь і Наталка остались самі, тепер уже без свідків німо споглядаючи одно на одного.

"Я уже мені жалко, панно Наталко, що тратите тут місце через таку дрібницю," Лесь перший заговорив вспівчуваючим тоном.

"І не жалую свого місця. Я волію в жида працювати ніж у таких панів," Наталка відповіла зі згірдним натиском на слові "панів". "Жалую лише, що може вам, пане Чуган, попсувала приємне товариство?"

"Мені більше приємно тепер з вами, панно Наталко," Лесь відповів і значучо всміхнувся.

Наталка відсміхнулася зарум'янена й спустила голову в діл. "Я не заслугую на таку увагу, пане Чуган," прошепотіла вона та схилилась визбірувати черепки з горнятка.

Лесь швидко прийняв їй помагати.

"Та скромність у вас, Наталко, є такою милою як і ця нагода бути з вами тепер," Лесь заявив їй теплим тоном, дивуючись, як могло його передхвилене бажання так несподівано сповнитися.

Наталка підняла свої сині очі на нього - і які вони любі з близька були!

"Але ж, пане Чуган...Що скажуть в-вони...коли нас так тут застануть?" спиталась вона, сміючися.

"Або ми дбаємо, що в-о-н-и тепер будуть казати? " Лесь відповів, додаючи пів-жартом: "Про мене хай кажуть що хотять, лише щоби скоро не повертали."

"Ха, ха, ха...А що мені відповісти?" засміялася Наталка каприсно, а рогіт її, мов розсипані перли!

"Я вам скажу, панно Наталко, що я бажав би від вас почути: Відповіть мені, коли ще побачимося і - де? Лише скоріш, бо чути, - нажходять," Лесь несподівано спитав, хватаючи її за свобідну руку.

Наталка видивилася на него, не певна чи це на жутки сказав, а коли по очах пізнала щирість слів, вишептала:

"Завтра біля ратуша...о - о...третій!"

Чибульські вже стояли над їхніми головами.

"То черепки визбіруйте?" Чибульський глумливо спитав, "Не труліться, бо в мене - кому визбірати," додав він.

Лесь не боронився. По щтивних лицях обоїх бачив, що в тім домі більше гостити не буде. Того й не жалував...

"Знайте що, пане літерат," почав скоробагач непевним голосом, його вічі на стіні, "не будете писати кожної історії, бо маже жінка, шкода грошей на такі дурниці викидати. Я сам так думаю...От видав сотку на кусник малюнка, коли я міг піти до фотографа та за десятку кращий пікчер дістати," він пояснив.

"Коли чоловік доробиться, то вся біда пхається за грішми," Чибульська вицідила, принижуючи зборжцди вічми літерата та гарну слугу, що стояла близько нього.

"Бачите, панно Наталко, й я стратив свою роботу!" усміхнувся Лесь до дівчини, а звертаючись до скоробагачів, "Нічо злого, пане Чибульський, - не жалую...Вашу історію буситься не пером, а шуфлею писати, а до лопати я не здібний...можете наняти чоловіка, котрий вам цю роботу зробить по двадцять центів на годину," він додав іронічно, вклонився і пустився до виходу.

Наталка поспішила за Лесем подати нагортку. Очі її сіяли.....

(Продовження у Слідуючому Числі)

.....

Пригоди Леся ще не скінчилися того вечера. Вийшовши з дому багача, повіяв на него морозний вітер, а не пригадало йому його холодну кімнату. Він мусить найти в когось долара ще цього вечера, щоб заплатити жидівні чинш, як обіцяв. Але чи найде кого так пізно вечером, що дояр позичить? Приємні де ніста мусить пішки вертати!

А кого він зайде? Чи рішить на стації або в нічній каварні ночувати? Про не довідаєтеся з нарису в слідуючім числі.

Стріча літерата з лікарем!...Чи приняв літерата лікар? Чи цікавиться то" тип лікаря, якого Лесь відвідав, після урядових годин? Дуже цікаве!

ЗЛІДІТЬ ЗА СЛІДУЮЧИМ ЧИСЛОМ!

.....

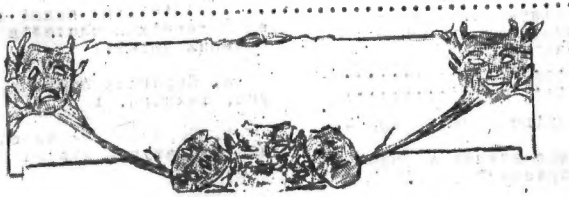

ВАЖНІ ОПОВІЩЕННЯ РЕДАКЦІЇ

НОВА АДРЕСА

Просимо Шановних Читачів У.Б. звернути свою увагу на нашу нову адресу, що є зазначена на зовній стороні окладинки. Так, отже, просимо адресувати всі ові листи й письма до Редакції "Українського Базару" на нашу поштову скринку на пошті.

Просимо залучати поч. значка (стемпля) коли до нас пишете по всяким інформаційним ділам.

.....

НЕПРОДАНІ ЧИСЛА

Просимо о ласкавий зворот непроданих чисел журналу. Всі ті Книгарні та приватні Особи, що досі не дали нам звіту з розпродажі журналу, байдуже що ми писали до них!..хай виконають свій обовязок іглядом нас негайно. Декотрі Книгарні не розчислилися ще з нами за Перше Число журналу. Випадає хіба апелювати до чийогось сумління....

.....

РЕГУЛЯРНИЙ ВИХІД ЖУРНАЛА?

Почавши зі Слідуючим Числом постараємося випускати журнал опять раз у місяць...Минулих два числа журналу вийшло по два місяці на число не з нашого бажання, а з крайньої конечності.

Регулярність залежить від точности з якою нас люди стрічають.

.....

Ми оцінимо Вашу передплату!

Будемо вдячні за Ваш дар на пресовий фонд!

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ЖУРНАЛУ

Потрібно -

Агентів у ріжних околицях до продажі журналу та збирання передплати за комісове.

Приятелів і прихильників поширювати наше видавництво між своїми знакомими: продавати числа, збирати передплатників і жертви на піддержку журналові.

Не вагайтеся, що видавництво провалиться...Не впало воно до тепер, хотяй мало нагоду на це кілька разів, отже й тепер не впаде!

.....

"УКРАЇНСЬКИЙ БАЗАР" являється бути одним і єдиним журналом на цьому континенті, що містить лише оригінальні, свіжо написані, літературні праці, відважні політичні статті та інші матеріяли, яких не найдете в жадних других видавництвах.

З передруків даємо читачам лише переводи з англійської преси й журналів, що характером своїм є оригінальне й цікаве для Українців, а чого не найдете в жадніх інших видавництві.

І так, почавши з надходячим числом, під цим оглядом поширимо начерк змісту У.Б. - будемо поміщувати що слідує:

1. Перегляд світових подій, українських, з'окрема.

2. Опінії на важні справи модерніх мислителів і славних людей.

3. Перегляд поступу науки, техніки, і т.п.

4. Порушувати-нем справи літератури, музики й штуки.

...читайте і передплачуйте
ОДИНОКИЙ ...ОПИС НА СХІДНУ КАНАДУ
"Звено"
...передплата - $1.00 на рік. Адреса:
"ZVENO" 260 SPADINA Ave.
Toronto Ont.

"Жіночий Світ"
ОДИНОКИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА В АМЕРИЦІ І КАНАДІ.
Передплата: 2.50 на рік у Канаді. Поодиноке число - 25 ц. адресуйте
"ZINOCHY SVIT" 1006 E. Carson St.
PITTSBURG, PA. U.S.A.

УВАГА!-- ДРАМАТИЧНІ ГУРТКИ -- УВАГА!
Нові драматичні штуки на
НОВИЙ СЕЗОН
ДРАМИ, КОМЕДІЇ І ТРАҐЕДІЇ.
Всі відбивані на машині і можна випозичити за малим гонораром.
Роль розписувати не потрібно!
Приготовляються слідуючі штуки:
1. Мільйон, комедія.
2. "Англія з Гімлі", комедія
3. Дочка Бутлегера, драма
4. За рідний край, трагедія.
5. Тиха любов, мельодрама.
За інформаціями пишіть на адресу нашого Журналу. На відповідь просимо залучити почтового значка.